

[Krag.]

lighed til at drøfte dette Spørgsmaal. Een Ting kunde i hvert Tilfælde gøres, synes jeg, men det maa jo blive Genstand, hvis det skulde gøres, for en Forhandling mellem Socialministeren og Finansministeren, nemlig dette, at man ikke saa stærkt forhalede Refusionerne fra Staten til Københavns Kommune for de meget store Udlæg, som Københavns Kommune har for Staten. Blot nogle Millioners Udbetaling paa tidligere Tidspunkt, end de ellers kunde ventes, i Refusionen f. Eks. af sociale Udgifter vilde jo i høj Grad lette paa den Situation, hvori det altsaa paastaas at Københavns Kommune i Øjeblikket staar. Det kunde man jo ogsaa, hvis Sagen var blevet henvist til et Udvalg, have taget op til Drøftelse med de vedkommende Ministre.

Ja, jeg har set under denne Sags Behandling i Kommunalbestyrelsen, i de offentlige Referater derfra, at man fra Flertallets Side i Københavns Kommunalbestyrelse har hævdet, at København nød et ringere kommunalt Selvstyre end Landets Kommuner i øvrigt, og da jeg ser, at denne Side af Sagen ogsaa har været berørt her under første Behandling, vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger derom.

Man har fra socialdemokratisk Side begrundet Kravet om Bortfaldet af Bestemmelsen om, at saafremt Budgettets Vedtagelse vil medføre, at der maa udskrives et større Beløb i Indkomstskat end Grundbeløbet med Tillæg af $\frac{1}{5}$, vil der være at foranstalte nyt Valg til Borgerrepræsentationen, ikke blot med Hensynet til den Situation, hvori man siger at Københavns Kommune staar, men ogsaa med Paaberaabelse af, at Københavns Kommune paa dette Punkt skulde være ringere stillet i Henseende til kommunalt Selvstyre, end Købstæder og Landkommuner er.

Jeg synes, at denne Betragtning røber en yderst besynderlig Opfattelse af, hvad kommunalt Selvstyre vil sige. Jeg mener, at kommunalt Selvstyre vil sige dette, at de kommunale Vælgere har Ret til at styre Kommunernes Anliggender gennem deres dertil valgte Tillidsmænd og netop saaledes, at disse i en Periode ikke kan skalte og valte med Anliggenderne, som det dem behager, men at Vælgerne i de mest betydende Situationer kan tage Afgørelsen i egen Haand. Men det er jo netop det, som Bestemmelsen i § 27 i Loven af 18. April 1910 sikrer Vælgerne her i København i Skattespørgsmaal, og jeg har ogsaa forstaaet paa den Stilling

til Folkeafstemning f. Eks. i Forfatnings-sager, men for øvrigt ogsaa i mange andre Sager, ogsaa i sin Tid i Skattesager, som Socialdemokratiet har indtaget, at det stod som en ubetinget Tilhænger af denne Ordning.

Det er en Ordning, der er Udtryk for kommunalt Selvstyre i Renkultur, hvilket ikke i samme Grad kan siges om den tilsvarende Ordning i andre Kommuner, hvor en Forhøjelse med $\frac{1}{4}$ af Grundbeløbet eller derover ikke direkte er gjort afhængig af Vælgerne, men af henholdsvis Amdtsraadet og Indenrigsministeren. Kun hvis disse to Institutioner nægter at imødekomme et kommunalt Skattekrav, kan Spørgsmaalet indankes for Vælgerne, saa kan der i disse Kommuner afholdes Skattevalg; men det er en meget ringere Ordning, naar Talen er om det kommunale Selvstyres Omfang, end den Ordning, der er i København, og derfor siger jeg, at enhver Ven af et virkeligt kommunalt Selvstyre i Hovedstaden maa være imod Bestemmelsen i § 1 i det foreliggende Lovforslag, hvor det ikke er de københavnske Vælgere, men Indenrigsministeren, der faar Afgørelsen af, hvorvidt Budgettet for det løbende Regnskabsaar i væsentlig Grad maa overskrides. Jeg synes, her er brugt et ganske overordentlig ubestemt Udtryk. Hvad vil „i væsentlig Grad“ sige, hvad rummer disse tre Ord: „i væsentlig Grad“? Hidtil har Kommunalbestyrelsen haft Dispositionsret inden for $\frac{1}{5}$ af Grundbeløbet, vel at mærke for et kommende Skatteaar, og hvis Anledningen til den forøgede Udskrivning var ny Lovgivning; men det skal nu bortfalde, og derfor maa jeg spørge: Hvornaar mener den højtærede Indenrigsminister, at hans Ret til Indgriben over for Forhøjelser af Københavns Kommunes Budget indtræder? Hvornaar sker der Overskridelse „i væsentlig Grad“? Jeg synes, det er en højst ubehagelig Situation, den højtærede Minister her stilles i, for det maa da være ham, der skal afgøre, naar denne „væsentlige Grad“ er indtraadt.

Hidtil har som sagt Vilkaaret for Adgang til at forhøje med over en $\frac{1}{5}$ for det følgende Aars Skatteudskrivning med Vælgernes Billigelse været betinget af, at Aarsagen var nye Loves Vedtagelse. Nu skal en saadan Forhøjelse i det løbende Skatteaar ikke blot kunne ske paa et hvilket som helst Tidspunkt i Skatteaaret, og i Grunden ogsaa med et hvilket som helst Beløb, saafremt Indenrigsministeren kan godkende det; men Aarsagen dertil behøver end ikke at være en ny Lovgivning, hvad der dog vilde betyde en væsentlig Ind-